

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

K ö k s t i d n i n g e n .

Nummers- och Hushålls-Tidning.

N:o 13.

Torsdagen den 27 Mars

1852.

Kyrko-Tidningar.

5:te Söndagen i Fastan predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: v. Past. Olsson.

Högmissan: v. Pastor Hegardt.

Aftonsången: Commminister v. Past. Claësson.

Passionspredikan.

Ondagen den 31 Mars v. Past. Olsson.

Fredagen den 2 April v. Past. Johansson.

I Christina Kyrka:

Sv. Högmissan (kl. 10) Bat. Pred. v. Past.

Kindberg.

Tyska Aftonsången: (kl. 2) vicar. Past. Prehn.

Passionspredikan.

Tisdagen den 30 Mars (på Tyska Språket)

vicar. Past. Prehn.

Thorsdagen den 1 April (på Svenska Språket)

Bat. Pred. v. Past. Kindberg.

I Garnisons-Kyrkan:

Högmissan: Reg. Past. Ljunggren.

Passionspredikan.

Tisdagen den 30 Mars Bat. Pred. v. Pastor

Kindberg.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

v. Past. Mag. Landthom.

Bok-Annoser.

I morgon Söndagen den 28 Mars utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin, VI årgången N:o 13.

INNEHÅLLANDE:

Dom Pedro, Kejsare af Brasilien, med planch. — Grunddrag till Christendomens Historia, forts. o. sl. fr. N:o 12. — Industriutställningen i London, med 4 plancher. — Om galvaniska uhr och det galvaniska jordbatteriet, med 4 fig. — Den nya bokstafs-skriftelegrafen af mekanikus Mathias Hipp i Reutlingen uti Würtemberg, forts. o. sl. fr. N:o 11. — En kort Beskrifning af Versailles. — Physiognomiskt Problem, med 3 plancher. — Kafferbusken, med planch. — Kaleidoskop. — Schack-uppgift, N:o 2.

Å detta veckoblad, som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor, kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:dr B:co för hela året. Bladet tillsändes prenumeranterna kostnadsfritt.

Göteborg den 27 Mars 1852.

(50)

Till Salu.

En och två Mans goda Säng- samt Nummer-Filtar.
G. A. SIGNEUL.

(40)

Utbjudes hyra.

En Mekanisk Mangel, som drages lätt af en,
person, är att hyra hos G. A. SIGNEUL.
(46.)

En rund Stryk-Ugn med 9 st. jern,
af Bolinders patenterade uppfinning, lätt att
transportera, och af stor vödsbesparing, är att
hyra hos G. A. SIGNEUL.
(47.)

Susmodren.

Maken fru ej finnes till,
Det kan jag bedyra:
Alltid glad, men aldrig still,
Uppre flockan fyra.
Med en kyss hon smyger då
Från sin makes sida,
Sveper täcket kring, och så
Att sitt fall bestrida.

Först till barnen, till de små,
Moderssjäten sträckas,
Sakta, sakta, tytt på tå,
Att de ej må väckas.
Friskt och wacker hwar och en
Uti drömmen myser;
Klarare än lampans sken
Modersögat lyser.

Lutad öfwer dem hon står,
Säll och stolt tillfika.
Nästän hörbart hjertat slår
Hos den kärleksrika.
Och sin morgonbön hon ber,
Ej med långa rader:
"Himlens Gud beware er
Och er ädle fader!"

Se'n till pigorna: "wak opp,
Mina snälla flickor!"
Strart ut sönnen muntra hopp,
Eld i spis och stikor;
Ty det brukas icke här
Lat och trumpen vara,
Alla ha' sin matmor kär,
Den förträffligt rara.

Spinnrock, wäsfjol, friskt i gång,
Sysslolös finns ingen.
Fruen, med lust och ej med twång,
Sitter midt i ringen;
"Många jag att klåda har
Och får mig beslita.
Atta gosar — tänk, det drar!
Hwad de kunna slita!"

"Gudskelof för det!" hon gladt
Hörs derefter hwisfa —
"Gudskelof! det wisar, att
Barnen äro friska".
Och med en fördubblad fart
Blir nu träden wriden;
Så förflyæer ottan snart
Intill kaffeiden.

"Nu ska' mina gosar opp" —
Dagliga refrängen —
"Se'n skall pappa äha sin kopp
Utaf mig på sängen".
I ett windsrum bo, så nått,
Hennes äldsta fyra;
Dit ses, swäfwande och lätt,
Sina steg hon styra.

Handen, moderlig och öm,
Stryker röda kinder:
"Deras ljuswa morgondröm
Är jag nu ett hinder",
Suckar hon — "men ad! det sker
Blott till deras bästa.
Gosar! låten wäcka er!" —
Fåfängt! för det mesta . . .

Skälmarne sig göra till
Att som stockar loswa,
När hon då dem ruska will,
Jo, då kan jag loswa
Blir ett wäfen! — Hennes hals
De behändigt fånga;
Dronslud får hon ej alls,
Ad! men kyrar många.

Men hon ser så nöjd ändå
På den ystra stara:
"Gosar! gosar! nej, se så!
Låten mamma wara!
Hör, magistern hotar re'n
Från sitt rum! I stygga! —
Skyn den er, och låt mig se'n
Se er alla snygga!" —

Så i wänliga bestyr,
Gladt försvinner dagen.
Hon ej någon möda styr,
Henne ej behagen.
Annu syns hon ung och skön,
Fast hon lårt försaka.
Finns mer ljus en jordiskt lön,
Än en sådan maka?

W. von Bratt.

Nästa N:o utgifwes Lördagen den 3 April.
Götheborg, C. Petersens Officin 1852.

I d a.

jag vågar att införa dig hos Ida Bruckner och hennes moder. Hwad tycker du derom?

— Huru, Wallbrühl, jag skall få lära känna denna engel? jubilerade jag högt. — Du vill föra mig till henne? Huru skall jag nånsin kunna webergälla dig det!

— Å bah! skrattade Wallbrühl; hwad gör man icke för sin wän. Du kan genast följa med.

Glöd följde jag den unge målaren, som förde mig till sin tant. Jag mottogs af henne mycket förefommande, och tillochmed den intagande Ida, som i sjelfwa werket war ännu skönare än porträttet, mottog mig ytterst wänligt. Snart kom ett lifligt och intressant samtal i gång, hwilket öfwerallt war tillfället, der Wallbrühl öfwer tog det, och knappt hade jag wistas en timma i detta inbjudande och anspråtslösa rum, innan jag der kände mig hemmastadd. Hwarje twång i samtaleet war från första ögonblicket bannlyst; muntert stämt kryddade detsamma, och den älsfwärda Ida bidrog ej litet dertill att göra det för mig hänryckande och behagligt. Min blick hwilade oafbruret, liksom förtrollad på den sköna sliekan; ofta hörde jag knappt på samtaleet, så starkt war jag förfjunken i åstådning af detta englasöna wäsen. Ida tyktes wäl förstå och ej illa upptaga den beundran jag slöfads på henne, ty ofta sökte hennes djuptblickande swarta öga mitt, och ett älsfligt leende omswäfwade då hennes wacker, wälsformade mun. Hon underhöll sig mycket med Wallbrühl, hwilken öfwerhuswud tyktes stå i ett särdeles innerligt förhållande till sin släktlinge, och ofta genomträngdes min själ af en bitter känsla, när jag såg, huru Ida, med ett nästan kärleksfullt leende, tilltalade min wän.

Så förföt astoneu under hänryckning och gwal. Klokan slog tio, och Wallbrühl bröt upp, jag war naturligtwis twungen att följa; men erhöll wid affskedet så hjertliga inbjudningar, att

snart återkomma, att jag kände mig tröstad öfwer skilsmessan. Glädjedruckten lemnade jag det lilla huset och framstred tigande wid sidan af min wän, som förgäfwes försökte inleda ett samtal. Jag hörde ej hans ord, ty alla mina tankar hade stannat qwar i det lilla trefliga rummet. Idas retande bild föreswäfwade min själ; hwarje hennes ord, hennes blick, hennes rörelse återfaldades i mitt minne. Så hade wi fortsatt att gå omkring fem minuter, då Wallbrühl plötsligt stannade, slog mig på axeln och sade, under det han dugtigt skakade mig:

— Det är ju i sanning ej möjligt att komma ut med dig, Otto. Här går jag nu redan öfwer fem minuter och pratar för döfwa öron; jag talar mig hos och du går bredwid mig med ett så saligt förklaradt ansigte, som om du wore kommen direkte från himmelen. Du småler med hänryckning den ena gången efter den andra; men något swar på alla mina frågor har jag ännu ej fått. Jag skulle nästan tro, menniska, att du redan förälskat dig uti min kusta! War uppriktig, Otto, medgif att jag har rätt?

— Förälskat! utropade jag förtretad, ty detta ord, som jag förut så ofta nyttjat, ljöd i detta ögonblick obehagligt i mina öron; det förefom mig, som om det ohelgade den känsla, som redan rotfäst sig i mitt hjerta.

— Ja, förälskat, swarade Wallbrühl skrattande; jag wet icke huru det kan förarga dig; ty jag trodde, att Ida nog wore en flicka, i hwilken tillochmed en man med swak kunde förälska sig, utan att han derföre behöfde stämmas. Alltså, hwarför förargar du dig öfwer min fråga?

— Jag förargar mig blott öfwer det ord du begagnat; öfwer detta ord, som förmår att uttrycka människohjertats ädlaste och heligaste känslor, och som du neddrager i stofiet. Jag älskar Ida, jag tillbedjer detta sublima, herrliga wäsen; henne tillhör, från första ögonblicket jag såg henne,

Ida.

hvarje mitt hjertas pulsflag, hvarje min själs tanke. Ja, jag älskar Ida med all den eld, hvarje af min menfliga själ är mäktig, jag älskar henne och skall ewigt älska henne!

— Du är ju helt och hållet i ertas! Jag fruktar blott, att denna plötsliga eld icke skall vara länge, ty den har för hastigt uppstått till att kunna hafwa waraktighet. Men det är kanske rätt bra; ty hwad skulle wäl din gamle far säga, om han finge weta, att du älskar en sånre fattig flicka; ty du bör weta, att Idas far endast war waktmästare wid något kansli. Om jag finge råda dig, kära Otto, så borde du qwäfwad denna lidelse i föbelsen; ty så mycket jag wet, så är du ännad att äkta en förmögen flicka, så wida du will fortsätta att leswi öfwerensstämmande med dina wanor. Jag tillrådar dig alltså att låta detta besök hos min tante wara det första och enda.

— Will du, att jag skall umbära solens ljus; will du, att jag skall gå under i wild förtwiflan? Nej, aldrig! För mig är lifwet färglost utan Ida; endast hon förmår att gifwa ljus och lif åt det mörker, som ontöcknar min själ wid den tanke, att jag aldrig mer skulle återse henne.

— Du fantiserar, min wän, swarade Wallbrühl; din passion skall lika så fort slockna som den uppblostat. Det gör mig i sanning ondt, att jag infört dig i min tantes hus, ty jag fruktar, att du kommer att störa det stilla lugnet hos denna familj, som wäl hittills har leswat i fattigdom, men med mitt ringa understöd, dock lyckligt. Det åligger derföre mig i detta fall en dubbel pligt, den ena såsom din wän och den andra såsom Idas slägtinge. I båda asseenden hjuder pligten mig att i desj ursprung kuswa en böselse, som kan och skall uppstå, då I blifwen närmare bekanta, ty äfwen hon älskar dig; men detta kan endast winnas derigenom, att jag för samtiden afböjer dina vidare besök i Brucknerska huset.

— Du är swartsjuk! Jag har redan märkt det!

— War icke dum, Otto! Jag älskar wäl Ida; men som en syster, och som syster betraktar jag henne också. Försök engång sjelf att öfwer tänka saken med lugnt förnuft, och fråga dig, om jag skulle kunna tillåta, att din kärlek till min kusin finge utbildas till werklig passion, då jag wet att du aldrig kan gifwa dig med slika.

— Och hwarför icke?

— Jag har redan sagt dig det: Ida är fattig!

— Hwad gör det? Är icke min far rik, äger jag ej sjelf af min afidna moders efterlemnade förmögenhet tillräckligt, för att kunna leswalydigt med min maka?

— Jag kände ej dina förhållanden, swarade Wallbrühl, och sålunda får wisserligen saken ett förändradt utseende; men betänk, kära Otto, Ida är äfwen af ringa härkomst, och aldrig skulle din far . . .

Min far älskar mig och hans kärlek till mig skall besegra alla fördomar. Förlita dig derpå! Förmår jag wiinna Idas kärlek, så blir hon min maka om än en hel werld af hinder upptornade sig emellan oss.

— Solenti non sit injuria! Det wore dåraktigt af mig att numera göra några inwändningar, då du fördriswit alla mina twifwelsmål. Försök alltså i Guds namn din lyska hos min slägtinge och war försäkrad, att det icke gifwes någon, som med stödere glädje skulle wilja falla dig kusin än jag!

Wallbrühl framade wänskapsfullt min hand. Wi skildes, ty våra wägar förde åt olika håll. Till hälsien drömmande anlände jag till mitt hem och kastade mig på sängen, der jag först sent fann någon ro; men tillochmed i sömnen swäfwade ännu alltid Idas älsfliga bild framför mig.

De följande dagarne tyktes mig wara århun-

I d a.

dragen, så långsamna, så tröga och ledsamma
 förflöto timmarne, innan det ögonblick inträdde,
 då jag åter kunde besöka Ida. Flera månader
 förgingo, och under denna tid tillbragte jag
 nästan dagligen flera timmar i det lilla,
 förtroliga rummet. Jag ansågs der nästan
 som en medlem af familjen, och förflöt någon
 gång en dag, på hwilken det varit mig omöjligt
 att komma, så gjorde Ida mig förebräelser
 för hult och oemotståndlig wänlighet för mitt lån-
 ga uteblifwande, att min passion för henne war i
 jemt tilltagande.

Emåningom drog jag mig tillbaka från alla
 besöksfärdar, dock med undantag af Wallbrühls,
 för att helt och hållet kunna tillbringa min ledi-
 ga tid hos den älskade. Spel och muntert fälls-
 kap wid glaset, hwaraf jag förut varit road, war
 numera ej för mig något nöje, endast hos henne,
 i hennes saliggörande närhet kände jag mig lyck-
 lig.

En lång tid sade min far intet, om denna
 kärlek, hwilken han wäl bemärkt, men som, enligt
 hans tanka, hade upprättat för hastigt för att kunna
 ha hwara någon lång waraktighet. Först då han
 såg, att min passion tilltog för hwarje dag, först
 då jag med beständhet förklarade min affigt, att
 Ida skulle blifwa min maka, så wida jag kunde
 vinna hennes gen'ärlek, först då warnade han
 mig och sade, att enligt ryktet skulle Ida alls icke
 te wara beslägtad med Wallbrühl och hans un-
 derstöd endast betalningen för: erhållna ynnestbe-
 wis. Men jag lyfnade icke till min faders röst,
 allt det han sade ansåg jag blott för ingiswelse
 af hans fördom, och sålunda fortsatte jag mina
 besök hos Ida, utan att skänka min faders war-
 ningar och böner den ringaste uppmärksamhet.

Så hade ett fjerdedels år förflutet sedan Wall-
 brühl infört mig hos sin tante. Det war en
 wacker Juniaston. Solen hade just gått till hwi-
 sk och den älskades lilla rum lyktes mig i stym-

ningen ännu mer förtroligt än annars. Jag satt
 ensam med Ida på den lilla soffan; modern hade
 gått ut och Wallbrühl hade denna afton icke kun-
 nat följa med mig. Det halfmörker, som efter-
 träder solens nedgång, har alltid för mig haft nå-
 got oförklarligt tilltråkande. Ljusets mjuka ton-
 bilder hafwa alltid på mig en lindrande werkan
 och stämma mitt sinne till meddelande.

Tänksfullt beskådade jag Idas sköna ansigte.
 Hon satt drömmande bredwid mig; då möttes
 våra ögon, och jag löste i hennes blick en oänd-
 lig wänlighet, ja blygsam kärlek. Jag kunde ej
 motstå jag yppade med glödande wältalighet de
 känslor som besjälade mitt bröst; jag sade, att jag
 älskar henne, outsjäligt älskar henne och hon?
 hon sjönt till mitt bröst och utandades i sätta
 flöjttoner till ädelser om sin gen'ärlek. Wi föllo
 i hwarandras armar och brinnande lysar seseg-
 lade kärlekens förbund.

Emellertid hade det blifwit helt och hållet
 mörkt. Klokan war nå a elstya, då Idas moder
 återkom och wäckte oss ur våra söta drömmar.
 Hon blickade wänligt på oss.

— Aj, aj, barn, sade hon, jag skulle egentli-
 gen wredgas; men, min Gud, I älsken ju hwar-
 andra; waren då lyckliga, min wälsignelse, haf-
 wen I!

Jag föll den gamla om halsen; jag war så
 öfwer mättan lycklig, att jag skulle funnot om-
 samna hela werlden. Ännu blefwo wi glada en
 timma tillsammans, jag war ju nu Idas sätts-
 man, jag torde kalla henne min sättsmö, säga du
 till henne; jag torde i modrens närwaro ömt kys-
 sa henne. Slutligen manade modren till upp-
 brott, ty midnattstimman hade redan slagit.

Jag återwände till mitt hem med lätta, ela-
 stiska steg, ty det förefom mig nästan som om
 lyckan bure mig på sina wingar. Jag närmade
 mig min faders hus, då war gamla tjenare redan
 mötte mig wid dörren.

3 d a.

— Det var bra, att jag mötte er, herr Otto, sade han; jag skulle just gå att hemta er.

— Hemta mig? Och hvarför? frågade jag förundrad.

— Herrens far har befallt det. Han har åter i afton haft blodstörtning, och nu är han så sjuk och svag, att han tror sig dö. Hans enda åstundan är, att ännu en gång före sin död få se och tala med er. Skynda er, herr Otto.

Jag blef förstnad af försträckelse och smärta, och utan att kunna riktigt återvinna min besinnning, följde jag den trogna tjenaren. Vi inträdde i min faders sängkammare. Naturljuset belyste med sorgligt sjen det stora rummet, dock var det nog ljusst för att tydligen låta mig genkänna den fåra sjufes drag. Redan min första blick sade mig, att allt hopp om återställande var ute.

En glädsestråle flög öfver min faders bleka drag, då jag närmade mig till hans säng; han såg på mig med ett vemodigt-ömt leende.

— Gud ware lofwad, att du kommer, min dyra son, sade han med svag röst, utsträckande mot mig sin bleka, afmagrade hand; jag har så mycket att säga dig, och dock är den tid, som Gud ännu förunnar mig, så kort! Du är sjelf läkare, och du inser lätt, att jag blott har några få ögonblick qwar att lesa.

— Jag hoppas dock ännu, min far, stammade jag.

— Nej, min son, du dårar mig icke, jag wet, att jag snart måste dö, och det wet du öfwen. Så låten oss åtminstone begagna den korta tid, som återstår, till att språka med hvarandra; men mafa dig närmare åt sängen, det börja kosta på mig att tala. Du wet, min Otto, fortfor han, att jag låtit dig wandra din egen väg; ty jag war öfvertygad, att trots dina passioner skulle dock den inom dig rådande bättre principen slutligen afgå med segren öfver desamma. Förut hade jag aldrig haft orsak att ångra

denna grundsats, efter hwilken jag ledt din uppfostran; men nu, på sednare tiden, har du börjat att förorsaka mig mycken sorg, min son.

— Fader!

— Afbryt mig icke, Otto! Min tid är äfven mätt, jag känner dödens annalkande. Du har på sednare tiden låtit mina warningar obeaktade; du fortfor att hafwa umgänge med denne lättfärdige Wallbrühl och denna slicka, som du wet är mätres till denna öwärdiga menniska, som endast kallat sig din wän, för att störta dig i eländet för . . .

— Fader, jag försäkrar . . .

— Tyst, Otto! Tro mig, när det ögonblick närmar sig, då själen för ewigt skall lemna kroppen, då är den redan till hälften befriad från detta grofwa, jordiska ämne, som omgifwer den, då närmar den sig allt mer och mer fullkomlighetens trappsteg. Äfwen jag blickar nu klarare; äfwen jag genomskådar skarpare förhållanderna, så nånsin förut. — O, min dyra son, du mitt enda barn, tro mig nu! Det står i din magt att göra döden för din fader, som älskar dig så ömt mild och wänlig. Gif mig det löfte, Otto, att du för alltid will afbryta hwarje umgänge med Wallbrühl och hans älskarinna, då kan jag med lugn; ty jag hysar då den öfwerlygelse, att du skall bli lycklig, och detta är ju min enda åstundan på jorden!

— O fader, begär allt annat af mig, och jag swär att uppfylla det; men . . .

— Du wägrar alltså, min son? Se, du hade sista månaderna belastat mitt hufwad med sorg och bekymmer; sinnesoron för dig har förkortat mitt lif, och nu will du låta mig dö, utan att gifwa mig den tröst, att du åtminstone efter min död will återwända på den väg, som förnuft och moral wisa dig. O, min son, det har jag sannser nerligen ej förtjent af dig!

En den bittraste smärtans tår framträdde i

Iba.

min ädla faders redan halfslöfnade öga, hans röst hade under de sista orden blifwit swagare och swagare, och döden närmade sig synbarligen.

— Fader, dyra, älskade fader, utropade jag, i det jag tryckte den döendes hand till mina läppar, tillgif mig! Allt skall bli så som du will. Jag swär, att jag will skilja mig från dem jag älskar. Jag offrar dig mitt lifs lycka; men jag offrar dig det gerna och willigt; gif mig blott din wälsignelse.

Ett leende af obeskriplig glädje förklarade min faders drag. Han lade sin hand på mitt hufvud och blickade mot himmeln, sedan sade han med darrande, knappt hörbar röst:

— Då wälsigne dig Gud, min son . . . mitt dyre . . . ewigt . . . älskade . . . barn!

Jag knäböjde framför sängen och tryckte den dyra fadershanden till mina läppar, smärtan öfwerwäldigade mig, heta tårar flöto ur mina ögon, jag gömde mitt ansigte i hufvudsludden och grät högt.

Först efter en lång stund blickade jag åter upp, då strålade morgonsolen in i rummet och omgaf min faders hufvud lifasom med en helgongloria. Han hade wandrat ditöfwer. Ett saligt leende förklarade hans drag och de slöfnande ögonen lycktes ännu alltid hwila på mig med oändlig ömhet.

Det war en from, gud tillgifwen mans död; med hwilken glädje gick han icke den ewige domaren tillmötes, under det att jag darrar för den rättfärdiges straff! Ett wänligt leende omswäfwade hans drag wid tanken på döden, under det att dödsångsten på min panna framdrifwer kallswetten i stora droppar ur alla porer! — Allsmäktige Gud, du är rättwis; men du är äfwen nådig, haf förbarmande med mig!

Klockan slår tre. Endast tre timmar äro mig ännu förunnade.

II. Svets Natt.

Jag återtager pennan, och fortfar med berättelsen om mitt öde. Tiden är kort, som jag ännu har att lefwa, och dock wille jag så gerna, att du, min dyre Ferdinand, skulle erfara, hwilket förfärligt öde förföljt mig och som slutligen gjort mig till mördare. Ända till min faders död war jag wäl en lättfönnig, häftigt uppbrusande ungdom; jag lät mig lifa lätt hänföras af den högsta förtjusning som den djupaste förtwislan; men jag hade ej att förebrå mig något brott, knappt något orätt. Min faders död kastade mig på en gång i det stormande lifwets hwirfwel; den beröfwade mig en wis och mild rådgifwars, som, utan att jag sjelf wiste det, hade fört mig genom alla de faror, som omgifwa den ersonnes lif, och ännu, war ej min karakter nog stark och fast, för att motstå frestelsen.

Min faders jordiska lemningar blefwo trenne dagar efter hans död festligt öfwerlemnade åt jordens flöte. Många af den aslidnes wänner följde sorgtåget i långa rader, sjelf gick jag nästan utan medwetande närmast efter kistan. Inga tårar suktade mina ögon, men en wild smärta sönderflet min själ. Jag stod wid den öppnade grafwen och såg med stirrande blickar, nästan känslolös, på den sig sänkande likkistan; jag hörde ej min fars wanners tröstande ord, ej heller den wördige kyrkoherdens, som höll liktalet. Kistan hade förswunnit. Mefaniskt, utan att weta hwad jag gjorde, kastade jag några näfwar jord i grafwen och betraktade sedan döbgräfwarne med stum och lifnösjd mine. Jag hade säkert stått så en längre tid, då en warm handtryckning och en öm, wänlig stänmma wäckte mig ur min domning.

Wallbrühl stod framför mig. En tår glänste i hans öga, då han tilltalade mig. "Min stackars Otto!" Det war allt hwad han sade, men det läg ett så wänstapsfullt deltagande i dessa få ord, att jag kastade mig till hans bröst och

I d a.

började gråta högt. Tårarne lättade mig; jag kände mig bättre och lättare; mitt medvetande återwände; men med detta årwen minnet om det löfte jag gjoet min döende fader. Jag lösgjorde mig ur wännens armar, såg på honom, rörd af ny smärta, med wänliga blickar och sade:

— Du menar det godt med mig, Wallbrühl, jag wet det, och du skall derfor också förstå mig, när jag är öppen emot dig; du skall ej wredgas på mig, om jag uppfyller en pligt, den sista, den dyraste, som jag är skyldig min aflidna fader.

Wallbrühl swarade deltagande:

— Tänk icke nu derpå, kära Otto, du är för mycket upprörd af smärta, för att kunna wära helt och hållet medweten af dig sjelf. Kom med mig, min wän, kom till din Ida, som längtar att med dig få begråta din herrliga fader, att få dela din smärta och få trösta dig. Kom, min Otto, du behöfwer i denna sorgens stund din bruds kärleksfulla tröst.

En hästig sträck genombåfwade mig wid dessa Wallbrühls ord, ty först nu stod med fullkomlig, fastlig klarhet min hela olycka med listiga färger framför min själf; jag war twungen, att sedan döden beröfwat mig min fader, att årwen stöta ifrån mig dem, wid hwilka mitt hjerta ännu helt och hållet hängde fast. Jag måste skilja mig från Wallbrühl, jag fick ej återse Ida, det war min heliga pligt, och den måste uppfyllas, om än mitt hjerta derigenom förblödde.

— Hör mig, Wallbrühl, sade jag efter en lång paus, med af smärta darrande röst, det är hög tid, att jag skiljer mig från dig, från Ida; ty wet, wid min faders dödsbädd har jag måst aflägga en helig ed på att upplösa hwarje förbindelse med eder.

— Otto!

— Afbryt mig icke! Försök ej att öfvertala

mig, ty jag förfärrar, att hwarje ord är förgäfwes! Jag känner min pligt, mitt hjerta wäronderiswas; men jag måste, jag måste!

Ännu en gång tryckte jag warmt wännens hand, derpå aflägsnade jag mig hastigt och fört då jag war långt ifrån honom, såg jag mig till baka. Wallbrühl stod ännu på samma ställe; han såg oafwändt efter mig; men denna blick förorsakade mig fasa, ty ett förfärligt hän, en ondskaktig jemsförelse låg deruti apreglad. Hastigt fortsatte jag min wäg, och för första gången genomtrände mig den tanka: Din fader hade rätt, då han warnade dig för denna människa, ty så kan en ädel man ej se efter en skiljande wän!

Jag återwände till min boning och hysfelfatt mig ifrigt med ordnandet af mina förmögenhetsaffärer, ty jag war sinnad att nedlägga min katepraktik, för att helt och hållet kunna egna åt studerandet af naturvetenskaperna, och jag fann att jag mycket wäl kunde göra detta; ty min fader hade qwarlemnadt mig en icke obetylig förmögenhet. Jag nedgräpde mig i de papper, som gäfwit mig upplysning om mina förhållanden, då jag afbröts i mitt arbete af min faders gamla tjener; han bragte mig ett bref — från Ida. Hon bad, hon beswor mig att komma till henne; hon återopade sig de eder om ewig kärlek, som wi utbytt; men jag förblef fast och obeweklig. Jag swarade henne med tusen eder, att min kärlek för henne war oförändrad, och att den ewigt skulle så fortvara; men jag förklarade henne årwen, att ingen magt på jorden skulle wära i stånd att få mig till att handla i strid med det, som jag en gång hade erkänt för pligt.

Jag trodde, under det jag skref detta bref, att jag werkligen egde denna kraft. O we öfwer detta dåraktiga selfförtroende. Jag utfordrade frestelsen; den kom — och jag dukade under!

*

*

*